

5

Døvstumme- Legatet

eller „Jeg er en Tvilling . . .“

Et overordentlig morsomt
københavnsk Lystspil

med

Hr. Carl Alstrup

og

Frk. Ebba Thomsen

i Hovedrollerne.

Isenesat af Robert Dinesen

Afdelingerne:

1. Per forstyrres i Arbejdet.
2. Hans Redningsmand.
3. Et hurtigt Venskab.
4. Her er mit Slot!
5. Tronsalen.
6. Den frelsende Annonce.
7. Døvstummelegatet.
8. Hos Bankdirektøren.
9. En Invitation.
10. En five-o'clock The.
11. En værdig Ansøger.
12. Den Lykkelige!
13. En huslig Idyl.
14. Per faar en Bestilling.
15. Et uheldigt Møde.
16. Den Stumme taler.
17. Jeg har en Tvillingbroder.
18. „Tvillingerne“ inviteres.
19. Skaf mig en „Broder“!
20. En pludselig Afrejse.
21. Bankdirektørens Selskab.
22. Per skriver til sig selv.
23. Frieriet.
24. Min Datter skal ikke ha' en Døvstum!
25. En vanskelig Situation.
26. „Tvillingbroderens“ Død.
27. Mary bliver „sindssyg“.
28. En Forbundsfølge.
29. Kun én kan frelse Deres Datter.
30. En Fortalelse!

Personerne:

Per Sonne, Kunstmaler.
Direktør Visby, Døvstummeinstitutet.
Bankchef Visby, hans Broder.
Mary, dennes Datter.

Kunstnerne er som Regel fattige. Per Sonne kan ikke gøre sig til at være nogen Undtagelse fra denne Regel. I et lille Atelier har han indrettet sin Hybel, der tydeligt nok giver Indtrykket af at være beboet af en

Carl Alstrup som Kunstmaleren Sonne.

Kunstner. Han sørger selv for sin Husholdning (naar der er noget at holde Hus med), og gør selv rent (naar han af og til finder det nødvendigt). Det bør dog siges til hans Ros, at det gaar ikke altfor hyppigt paa. Til hvad Nytte skal han vel ogsaa ofre Tid og Arbejde paa at skabe Hygge i det lille Atelier? Han opholder sig jo dog kun her for at spise og sove. Vil han male, søger han ud i Guds frie Natur, hvor Emnerne ligger lige for til fri Afbenyttelse.

Alvorlige Studier.

En Dag har han stillet sit Staffeli op i et offentligt Anlæg, tæt ved en Hovedallé. Han er godt i Gang med

Den Døvtumme ved Husgærningsarbejdet.

En feteret Gæst.

sit Arbejde, da nogle drillesyge Reklamebærere spankulerer lukt ind i hans Perspektiv. Han beder dem flytte

Svært fine Venner.

sig. De ærgrer ham bare yderligere, og saa forlader han sit Staffeti for personlig at jage Urostifterne bort. Imedens ser en næsvis Dreng sit Snit til at snuppe en Pensel, med hvilken han vil skamfere det paabegyndte Maleri. En ung Dame, Mary Visby, som i det samme kommer gaaende forbi, forhindrer dette Hærværk. Per Sonne, der imidlertid er kommen tilbage, takker hende og tilbyder hende sit Følgeskab. De to Unge synes godt om hinanden, og da de skilles foran det gamle Hus, hvor Maleren har sit Atelier, lover de hinanden et nyt Møde.

Frk. Mary males.

Deres Ønske skal blive opfyldt, før de mindst aner det, men rigtignok under ejendommelige Omstændigheder. Per Sonne finder i en Avis en Annonce om et Legat for en ung Kunstner. Legatet er paa 400 Kroner — mange Penge for en fattig, ung Kunstner. I Fundatsen kræves imidlertid, at Kunstneren skal være døvstum. Det er Per Sonne ikke, men — ræsonnerer han — det kunde vel ikke være saa vanskeligt at være døvstum for et Par Dage! Han beslutter at gøre et Forsøg paa at erhverve Legatet, og han henvender sig hos Direktør Søren Visby for Døvstummeinstituttet. Ham er det, som uddeler Legatet. Direktøren for Døvstummeinstituttet har netop Theselskab, da

Per Sonne søger Foretræde, og blandt Gæsterne er hans Niece, Mary Visby, den samme unge Dame, som nogle Timer i Forvejen fulgte den unge Kunstner hjem. De to stifter nu bag Onkelens Ryg en hel Sammensværgelse. Hun gennemskuer hans Gavtyvestreg, men afslører den ikke. Ikke med en Mine eller med et Ord røber hun, at de kender hinanden, og det koster hende den største Anstrengelse at skjule sine Latterudbrud for Onkelen.

Næste Dag aflægger Direktøren for Døvstummeinstituttet sammen med Broderdatteren et Besøg hos den stak-

„Men, hvad i Alverden —! De er jo ikke døvstum!”

kels døvstumme Maler, som faar Legatsummen udbetalt, Direktør Visby har aabenbart fattet Interesse for den unge Mand, thi paa en Visit næste Dag hos sin Broder, Bankdirektør Visby, opfordrer han kraftigt Broderen til at lade Per Sonne male et Portræt af Datteren. Idéen falder i god Jord, og der bliver øjeblikkelig afsendt et Brev til den døvstumme Maler, der med saa meget større Glæde modtager Bestillingen, som den giver ham Anledning til hyppigere at træffe sammen med Datteren Mary.

En Dag, da Per Sonne sidder paa en Café og højroestet samtaler med et Par Kammerater, kommer de to Brødre Visby tilfældigvis forbi. De forbavses selvfølgelig ved at

høre ham i Besiddelse af et saa enestaaende Mæle. Han paa sin Side taber imidlertid ikke Ligevægten. Han fortsætter med at tale, og da de to Herrer hilser paa ham, oplyser han dem om et vistnok — — maa tage fejl af ham og hans døvstumme Tvillingbroder! De tager til Takke med Forklaringen, og da Per nogen Tid senere indbydes til at komme til Selskab hos Bankdirektøren, opfordres han til at tage sin Tvillingbroder med.

Hvorfra skal han faa en Tvillingbroder? Han kommer i denne Omgang uden om det vanskelige Problem ved at afsende et Brev til sig selv, hvori han lader Tvillingbroderen meddele, at han er rejst til Jylland. I et fortroligt Øjeblik frier han til Mary og faar et velvilligt Svar, inden hendes Fader overrasker dem i en øm tête à tête. Der bliver stort Opgør, hvorunder Faderen udtaler, at hans Datter skal ikke have en døvstum Mand.

Per Sonne vender sønderknust tilbage til sit Atelier. Under Paaskud af, at Tvillingbroderen er afgaaet ved Døden, vil han holde sig for sig selv, men Brevet med denne Meddelelse, som under almindelig Deltagelse bliver læst op hos Familien Visby, faar Mary, som jo kender Sammenhængen, til at briste ud i en saa hjertelig Latter, at Familien frygter for et Anfald af Sindssyge. Man lader Huslægen hente. Mary betror sig i Enrum til den rare, gamle Læge, som slutter sig til hendes Parti. Han angiver Per som den eneste Mulighed for Helbredelse. I stort Optog føres „Patienten“ til den døvstumme Malers Atelier. Maleren tilbagebetaler Legatsummen, idet hans vordende Svigerfader paa Stedet honorerer Portrættet af Datteren og derved sætter ham i Stand til at gøre sin letsindige Streg god igen.

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

DØVSTUMMELEGATET

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

Døvstummelegatet.

Kunstnere er som Regel fattige. Per Sonne kan ikke gøre sig til af at være nogen Undtagelse fra denne Regel. I et lille Atelier har han indrettet sin Hybel, der tydeligt nok giver Indtrykket af at være beboet af en Kunstner. Han sørger selv for sin Husholdning - naar der er noget at holde Hus med - og gør selv rent, naar han af og til finder det nødvendigt. Det bør dog siges til hans Ros, at det gaar ikke altfor hyppigt paa. Til hvad Nytte skal han vel ogsaa Ofre Tid og Arbejde paa at skabe Hygge i det lille Atelier, hvor han dog kun opholder sig før at spise og sove. Vil han male, søger han ud i Guds frie Natur, hvor Emnerne ligger ligefor til fri Afbenyttelse.

En Dag har han stillet sit Staffeli op i et offentligt Anlæg, tæt ved en Hovedallé. Han er godt igang med sit Arbejde, da nogle drillesyge Reklamebærere spankulerer lukt ind i hans Perspektiv. Han beder dem flytte sig. De ærgrer ham yderligere med det Resultat, at han forlader sit Staffeli for personlig at jage Uroestifterne bort. Imedens ser en næsvis Dreng sit Snit til at snuppe en Pensel, med hvilken han vil skamfere det paabegyndte Maleri. En ung Dame, Mary Visby, som i det samme kommer gaaende forbi, forhindrer dette Hærværk. Per Sonne, der imidlertid er kommen tilbage, takker hende og tilbyder hende sit Følgeskab. De to Unge synes godt om hinanden, og da de skilles foran det gamle Hus, hvor Maleren har sit Atelier, lover de hinanden et nyt Møde.

Deres Ønske skal blive opfyldt, før de mindst aner det, men rigtignok under ejendommelige Omstændigheder. Per Sonne finder i en Avis en Annonce om et Legat for en ung Kunstner. Legatet er paa 400 Kroner - mange Penge for en fattig, ung Kunstner. I Fundatsen kræves imidlertid, at Kunstneren skal være døvstum. Det er Per Sonne ikke, men - ræsonnerer han - det kunde vel ikke være saa vanskeligt at være døvstum for et Par Dage. Han beslutter at gøre et Forsøg paa at erhverve Legatet, og han henvender sig

hos Direktør Søren Visby for Døvstummeinstituttet. Han er det, som uddeler Legatet. Direktøren for Døvstummeinstituttet har netop The-selskab, da Per Sonne søger Foretræde, og blandt Gæsterne er hans Niece, Mary Visby, den samme unge Dame, som nogle Timer i Forvejen fulgte den unge Kunstner hjem. De to træffer nu bag Onkelens Ryg sammen. Hun gennemskuer hans Gavtyvestreg men afslører den ikke. Ikke med en Mine eller med et Ord røber hun, at de kender hinanden, og det koster hende den største Anstrengelse at skjule sine Latter-udbrud for Onkelen.

Næste Dag aflægger Direktøren for Døvstummeinstituttet sammen med Broderdatteren et Besøg hos den stakkels døvstumme Maler, som faar Legatsummen udbetalt. Direktør Visby har aabenbart fattet Interesse for den unge Mand, thi paa en Visit næste Dag hos sin Broder, Bankdirektør Visby, opfordrer han kraftigt Broderen til at lade Per Sonne male et Portræt af Datteren. Idéen falder i god Jord, og der bliver øjeblikkelig afsendt et Brev til den døvstumme Maler, som med saa meget større Glæde modtager Bestillingen, som den giver ham Anledning til hyppigere at træffe sammen med Datteren Mary.

En Dag da Per Sonne sidder paa en Kafe og højrøstet samtaler med et Par Kammerater, kommer de to Brødre Visby tilfældigvis forbi. De forbavses selvfølgelig ved at høre ham i Besiddelse af et saa enestaaende Møle. Han paa sin Side taDer imidlertid ikke Ligevægten. Han fortsætter med at snakke, og da de to Herrer hilser paa ham, oplyser han dem om, at de vistnok maa tage Fejl af ham og hans døvstumme Tvillingbrøder. De tager til Takke med Forklaringen, og da Per nogen Tid senere indbydes til at komme til Selskab hos Bankdirektøren, opfordres han til at tage sin Tvillingbrøder med.

Hvorfra skal han faa en Tvillingbrøder? Han kommer i denne Omgang uden om det vanskelige Problem ved at afsende et Brev til sig selv, hvori han lader Tvillingbrøderen meddele, at han er rejst til Jylland. I et fortroligt Øjeblik frier han til Mary og

faar et velvilligt Svar, inden hendes Fader overrasker dem i en øm tête à tête. Der bliver stort Opgør, hvorunder Faderen udtaler, at hans Datter skal ikke have en døvstum Mand.

Per Sonne vender sønderknust tilbage til sit Atelier. Under Paaskud af, at Tvillingbroderen er afgaaet ved Døden, vil han holde sig for sig selv, men Brevet med denne Meddelelse, som under almindelig Deltagelse bliver læst op hos Familien Visby, faar Mary, som jo kender Sammenhængen, til at briste ud i en saa hjertelig Latter, at Familien frygter for et Anfald af Sindssyge. De lader Huslægen hente. Mary betror sig i Enrum til den rare, gamle Læge, som slutter sig til hendes Parti. Han angiver Per som den eneste Mulighed for Helbredelse. I stort Optog føres Patientten til den døvstumme Malers Atelier, hvor Foreningen af de to Unge finder Sted under stor Forsoning. Maleren tilbagebetaler Legatsummen, idet hans vordende Svigerfader paa Stedet honorerer Portrættet af Datteren og derved sætter ham i Stand til at gøre sin letsindige Streg god igen.

—————ooOoo—————

**A/S NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**

COPENHAGEN

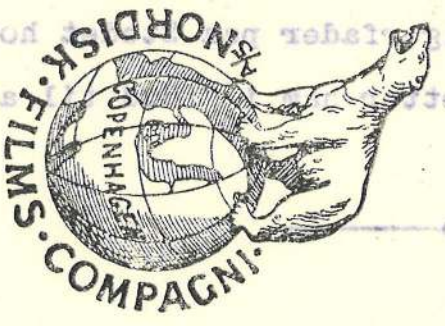
BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOW. BARCELONA. SOFIA.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr. „Nordfilm“

Teleph.: Amt Mpl. 10191.

DAS TAUBSTUMMENLEGAT.

Personen:

Peter Sonne, Kunstmaler.....Carl Alstrup.
S. Visby, Bankdirektor.....Frederik Jacobsen.
Seine Frau.....Krum Hunderup.
Mary, ihre Tochter.....Ebba Thomsen.
J. Visby, seiner Bruder, Direktor
der Taubstummenanstalt.....Johannes Ring.

Künstler sind in der Regel knapp an Geld, und Peter Sonne macht keine Ausnahme. In dem kleinen Atelier, wo er selbst aufräumen und wirtschaften muss, sieht es natürlich nicht so aus wie in einem geordneten Haushalt oder im Atelier eines berühmten Professors, aber ihn kümmert das wenig, und er malt auch viel lieber in Gottes freier Natur, zumal ihn Aufträge nicht drücken.

Als er einmal in den Anlagen malt, kommt die hübsche Mary Visby vorbei, und da sie sein Werk bewundert, so gelingt es ihm leicht, ihre Bekanntschaft zu machen. Sie gehen ein Stück Weges zusammen und scheiden als gute Bekannte.

Eines Tages liest unser Künstler in der Zeitung, dass ein Legat von 400 Mark für einen begabten jungen Mann freigegeben ist, das aber nur unter einer Bedingung vergeben wird: er muss - taubstumm sein. Immer zu einem lustigen Streich aufgelegt, beschliesst er, einen Versuch zu wagen, um den Direktor der Taubstummenanstalt, der über das Legat zu verfügen hat, zu überlisten und sich dadurch die 400 Mark zu verschaffen, die er gerade zur Zahlung der Miete sehr nötig braucht und gern bald zurückgeben will. Der Direktor nun ist zufällig der Onkel der jungen Dame, sie ist eben anlässlich einer Teegesellschaft bei ihm und wundert sich nicht wenig, ihren munteren Bekannten als Taubstummen wiederzusehen. Sie durchschaut seinen Schelmenstreich, verrät ihn aber nicht.

Nachdem der Direktor mit seiner Nichte dem armen Mary Visby vorbei, und da sie sein Werk bewundert, so gelingt es ihm leicht, ihre Bekanntschaft zu machen. Sie gehen ein Stück

"taubstummen" Maler einen Besuch in seinem Atelier abgestattet und sich von seinem Talent überzeugen hat, bekommt er nicht nur die 400 Mark, sondern auch, da der Direktor besonders Interesse für den sympathischen und talentvollen jungen Mann gefasst und ihn seinem Bruder, dem Bankdirektor, empfohlen hat, den Auftrag, dessen Tochter Mary zu malen.

Immer, wenn Marys Eltern oder gar der Onkel in der Nähe sind, muss Peter die Rolle des Taubstummen spielen, und er belustigt damit die übermütige Mary, die ihn freilich von einer ganz anderen Seite kennt, aufs höchste. Aber eines Tages droht ihm die Entlarvung; er sitzt mit Kunstkollegen in einem Café, und die Brüder Visby, die vorbeikommen, werden zu ihrem Erstaunen Zeugen seiner ahnungslosen Beredsamkeit. Er lässt sich aber nicht verblüffen, sondern erklärt den Herren, die ihn zur Rede stellen, dass sie ihn wohl mit seinem Zwillingbruder, der in der Tat taubstumm sei, zu verwechseln schienen. Aber die Herren scheinen doch Verdacht geschöpft zu haben, denn als sie den Künstler bald darauf zu einer Gesellschaft einladen, fordern sie ihn auf, auch den Bruder mitzubringen. Er weiss sich aber nochmals geschickt aus der Schlinge zu ziehen, und um nicht von neuen in Verlegenheit zu kommen, teilt er seinem Mäcen bald darauf tiefbetrübt mit, sein Bruder sei plötzlich auf einer Reise gestorben. Aber auch die Liebe der beiden jungen Leute wird eines Tages entdeckt, und da der Bankdirektor nicht dulden will, dass seine Tochter einen leichtfertigen Künstler und gar einen Taubstummen heiratet, so wird Peter deutlich abgewiesen. Natürlich weiss Mary, dass ihr listenreicher Geliebter Mittel und Wege finden wird, sie zu sehen und auch die Einwilligung des Vaters zu erobern. Sie nimmt also die Trennung nicht tragisch, und als nun gar jener Brief kommt, worin der taubstumme Maler das plötzliche tragische Ende seines

erfundenen Zwillingbruders mitteilt, wird sie von einem derartigen Lachkrampf befallen, dass ihre Angehörigen nur eine Geistesstörung annehmen können . Als der Hausarzt geholt wird, macht Mary den prächtigen alten Herrn zum Vertrauten, er geht auf den Scherz ein und sagt dem Vater, dass eine Aufklärung nur zu bekommen sei, wenn man mit Mary zu dem Maler gehe, dort werde sich wohl alles zum Guten wenden. Und so kommt es auch, denn als man zu ihm kommt, wirft Mary sich in seine Arme, um nicht wieder von ihm zu lassen, der Maler zahlt von dem für das Porträt erhaltenen Honorar das erhaltene Legat zurück und braucht daher nun auch nicht länger den Taubstummen zu spielen, und da niemand dem fidelen Künstler gram sein kann, so trägt man ihm auch diesen Streich nicht nach.

-----ooOoo-----

**A/s NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**

COPENHAGEN

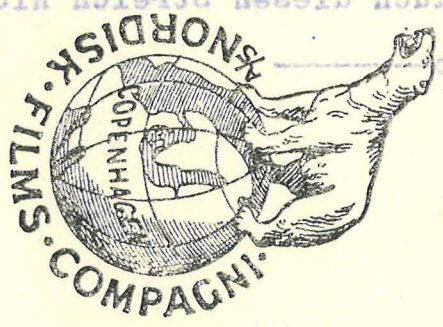
**BERLIN LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.**

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“

Teleph.: Amt Mpl. 10191.

Un legs pour les sourds-muets.

Les artistes sont généralement pauvres. Pierre Soleil ne fait point exception à la règle. Dans un petit atelier il a aménagé son foyer qui est bien celui d'un artiste. Il fait lui-même sa cuisine, et l'atelier quand il le juge utile - cependant cela n'arrive pas trop souvent. En effet pourquoi se déranger pour rendre confortable ce petit atelier où il ne vient que pour manger et dormir. Quand il veut faire de la peinture il s'en va à la campagne où les sujets sont libres. Un jour il a dressé son chevalet dans un parc public près d'une des grandes avenues. A peine a-t-il commencé son travail que quelques porteurs de réclame malicieux marchent droit en sa perspective. Il les invite à s'ôter de là, mais ils continuent leur taquinerie. Impatienté il quitte alors son chevalet pour chasser lui-même les fâcheux. Pendant ce temps un petit polisson profite de son absence pour saisir un de ses pinceaux avec lequel il se met à barbouiller le travail commencé. Alors une jeune personne, Marie Vignet, vient à passer par là, et elle se charge d'empêcher ce ravage. Pierre en revenant la remercie et lui offre de la reconduire. Les deux jeunes gens se plaisent, et ils se séparent devant la vieille maison, où demeure le peintre, avec la promesse formelle de se revoir bientôt. Peu de temps après ils se revoient en effet mais dans des conditions bien extraordinaires. Pierre voit dans un journal une annonce concernant un legs pour un jeune artiste pauvre. Le legs est de 4000 frs. C'est beaucoup d'argent pour un pauvre garçon comme lui, mais le donateur a mis comme condition expresse pour l'obtenir que le solliciteur soit sourd-muet. Pierre n'est pas sourd-muet, mais il pense que ce sera chose facile de faire le sourd-muet pendant quelques jours. Il décide de tenter la fortune, et dans ce but, il se rend chez M. Jean Vignet, le directeur de l'institut des sourds-muets qui s'est chargé de distribuer ledit legs.

Quand Pierre arrive chez le directeur, celui-ci a du monde. Parmi les invités se trouve sa nièce Marie Vignet, la jeune personne que le peintre a rencontrée et reconduite chez elle quelques heures plus tôt. C'est donc derrière le dos de son oncle que la jeune fille devait revoir son cavalier de tout à l'heure. Elle devine sa friponnerie, mais ne le trahit pas. Au contraire, malgré une forte envie de rire, elle réussit à composer sa figure de manière à faire croire que le jeune homme lui est absolument inconnu.

Le lendemain le directeur de l'institut des sourds-muets se rend avec sa nièce chez le pauvre peintre pour lui payer le montant du legs. Il est évident que le directeur s'intéresse au jeune homme, car le lendemain il va voir son frère M. Georges, Vignet, directeur de la banque nationale et lui propose de faire faire le portrait de la jeune fille par le peintre sourd-muet. Cette idée est fort bien accueillie, et à cet effet on écrit immédiatement à Pierre qui est très heureux de la commande d'autant plus qu'elle lui permettra de se rencontrer souvent avec Marie.

Un jour Pierre se trouve dans un café en discussion très vive avec quelques camarades, quand passent les deux frères Vignet. Il va sans dire qu'ils deviennent fort surpris en constatant que le sourd-muet a retrouvé la parole. Pierre de son côté ne perd pas contenance. Sans se troubler il continue la conversation avec ses amis, et quand les deux messieurs viennent le saluer, il leur dit poliment qu'ils doivent le confondre avec son frère jumeau qui est sourd-muet. Ils acceptent cette explication, et quand quelque temps après Pierre est invité chez le directeur on le prie d'amener son frère jumeau. Que faire maintenant? Où trouver un frère jumeau? Il se tire d'affaire en s'adressant à lui-même une lettre au nom de son frère jumeau, par laquelle celui-ci le prie de faire ses excuses auprès du directeur de ne pas pouvoir se rendre à son aimable invitation parce qu'il a été obligé de partir à la campagne. Ensuite il s'en va trouver Marie pour lui demander la main qu'elle lui accorde

avec bonheur. Au même instant nos deux amoureux sont surpris par le père qui le met dans une colère épouvantable et déclare nettement que jamais sa fille n'épousera un homme sourd-muet.

Profondément triste Pierre retourne chez lui. Sous prétexte que le frère jumeau est mort, il veut se retirer pour quelque temps. Cependant quand cette lettre est lue à haute voix dans la famille du directeur qui témoigne sa plus vive compassion, Marie qui sait comment la chose s'est passée, se met à rire d'un rire fou qui fait croire à la famille qu'elle a perdu la raison. On envoie chercher le médecin. Marie se confie à l'aimable vieillard qui se joint à elle pour mener à bonne fin l'aventure. Il déclare qu'il n'y a qu'une seule personne au monde qui puisse la sauver et c'est Pierre. Alors la malade est conduite à l'atelier du peintre sourd-muet où a lieu l'union des deux jeunes gens. Le père de Marie paie royalement le portrait de sa fille, ce qui permet à Pierre de réparer son étourderie en restituant le montant du legs.

--- o o o o ---

avec bonheur. Au même instant nos deux amoureux sont surpris par
la mère qui le met dans une colère épouvantable et déclare nettement
qu'elle n'aurait jamais sa fille à épouser un homme sourd-muet.
Profondément triste Pierre retourne chez lui. Sans pré-
texter que le frère Jeanne est mort, il veut se retirer pour quel-
que temps. Cependant quand cette lettre est lue à haute voix dans
la famille du directeur qui témoigne sa plus vive compassion, Ma-
rie qui sait comment la chose s'est passée, se met à rire à son
rire fou qui fait croire à la famille qu'elle a perdu la raison.
On envoie chercher le médecin. Marie se confie à l'aimable vieillesse

qui se joint à elle pour mener à bonne fin l'aventure. Il se-
rait difficile d'y avoir une seule personne au monde qui puisse le sau-
ver. Alors la malade est conduite à l'atelier du
petit scribe qui a lieu l'union des deux jeunes gens. Le péro-
de l'histoire se termine par le mariage de Pierre et de Marie.
Pierre et Marie ont eu deux enfants.

A/S NORDISK FILMS CO.
COPENHAGUE
BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.
VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.
BARCELONE. SOFIA.

NORDISK.

THE LEGACY.

Released May 5th.

Length 1984 feet.

A SHOT IN THE DARK

Released May 5th.

Length 1023 feet.

NORDISK FILMS COMPANY

25 CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.

'Phone—CITY 172.

'Grams—"Norfilcom."

THE LEGACY.

CAST.

DR. VOSBY ...	...	PRINCIPAL OF THE ROYAL INSTITUTE FOR THE DEAF AND DUMB
MR. BARCLAY ...	...	A BANKER, VOSBY'S BROTHER- IN-LAW
MARY	...	BARCLAY'S DAUGHTER
JOHN HARE ...	...	AN ARTIST

This is, without doubt, one of the best comedies the Nordisk Company has ever released. That which in other hands might have been of ordinary interest is here a veritable gem of humour, and a balm for the feelings of those who constantly declaim upon the dearth of good comedies. Its power lies in the gesticulations and facial expressions of the leading character.

John Hare, an artist, who despite the absence of large fees, is nevertheless extremely optimistic, is painting a scene in certain woods when a crowd of mummers descend upon him. While he attempts to get them out of his field of view, a mischievous urchin creeps up to the easel, and prepares to add a few artistic touches of his own. All this time, Mary, the daughter of Dr. Vosby, the principal of the Institute for Deaf Mutes, has been looking on and enjoying the joke, but now she steps forward and puts the urchin to flight. Of course, this is an easy means for John and Mary to become introduced, and when they part they are very good friends.

A legacy has been left in the control of Dr. Vosby to award it to a deaf and dumb artist, and an advertisement to this effect is placed in a paper. John sees it, and thinking it would suit him, decides to apply. But as he has very hearty lungs and his hearing is quite acute, he must feign throat and ear afflictions. Now ensues a series of pictures that are really the essence of humour, for to carry out his part successfully, John has to undergo the most fearful contortions, and all in the presence of Mary, who enters wholeheartedly into the joke. Not only does John get the legacy, but a commission to paint Mary's portrait also comes his way.

But the way of the sinner is hard, and one day the artist is found enjoying himself with a party of talkative Bohemians. Even now he is not caught, for instantly he claims to be the twin brother of the mute. Invitations follow for the brothers to visit Mary's house, but sad to say, the one who suffers no affliction has gone abroad, where his death occurs shortly after.

Meanwhile Mary and John have fallen very much in love, but papa refuses to accept a deaf and dumb person for his son-in-law. The maiden now presumably falls dangerously ill and the family doctor, let into the plot, decrees that her lover must be brought to her. Hastily an anxious little party wait upon John, who is singing at the top of his voice. His song of joy comes to an abrupt end as the door opens, but he has been heard. How can he cover up the deception? Ah! the gramophone, and things pass on quite smoothly.

Mary again lends a hand and John is forced to shout "Oh!" A few minutes of feverish explanation follow, but happily all is taken in good part, and the lovers find themselves weighed down under the blessings of the family.

Passed by the British Board of Film Censors.

Released May 5th.

Code Word: "Legacy."

Length 1984 feet.

Price 4d. per foot.

A SHOT IN THE DARK.

A dramatic photoplay whose strength lies in its simplicity.

CAST.

MR. JOHNSON	...	...	...	...	SOLICITOR
EVA	...	...	...	...	HIS WIFE
DOROTHY	...	...	...	...	THEIR DAUGHTER
JANE	...	...	...	...	THE SERVANT
LIZZIE	...	...	...	...	MR. JOHNSON'S FORMER SWEETHEART

Mr. Johnson, a solicitor, is happily married to Eva, who shares his affection with their child, Dorothy. Summer brings with it thoughts of holidays, but being too busy to leave town, Johnson prevails upon his wife and daughter to make their trip alone.

Soon after they have gone, Johnson is hurrying homeward when he meets Lizzie, one of those for whom

THE LEGACY.

CAST.

DR. VOSBY ...	...	PRINCIPAL OF THE ROYAL INSTITUTE FOR THE DEAF AND DUMB
MR. BARCLAY ...	...	A BANKER, VOSBY'S BROTHER-IN-LAW
MARY ...	...	BARCLAY'S DAUGHTER
JOHN HARE ...	...	AN ARTIST

This is, without doubt, one of the best comedies the Nordisk Company has ever released. That which in other hands might have been of ordinary interest is here a veritable gem of humour, and a balm for the feelings of those who constantly declaim upon the dearth of good comedies. Its power lies in the gesticulations and facial expressions of the leading character.

John Hare, an artist, who despite the absence of large fees, is nevertheless extremely optimistic, is painting a scene in certain woods when a crowd of mummers descend upon him. While he attempts to get them out of his field of view, a mischievous urchin creeps up to the easel, and prepares to add a few artistic touches of his own. All this time, Mary, the daughter of Dr. Vosby, the principal of the Institute for Deaf Mutes, has been looking on and enjoying the joke, but now she steps forward and puts the urchin to flight. Of course, this is an easy means for John and Mary to become introduced, and when they part they are very good friends.

A legacy has been left in the control of Dr. Vosby to award it to a deaf and dumb artist, and an advertisement to this effect is placed in a paper. John sees it, and thinking it would suit him, decides to apply. But as he has very hearty lungs and his hearing is quite acute, he must feign throat and ear afflictions. Now ensues a series of pictures that are really the essence of humour, for to carry out his part successfully, John has to undergo the most fearful contortions, and all in the presence of Mary, who enters wholeheartedly into the joke. Not only does John get the legacy, but a commission to paint Mary's portrait also comes his way.

But the way of the sinner is hard, and one day the artist is found enjoying himself with a party of talkative Bohemians. Even now he is not caught, for instantly he claims to be the twin brother of the mute. Invitations follow for the brothers to visit Mary's house, but sad to say, the one who suffers no affliction has gone abroad, where his death occurs shortly after.

Meanwhile Mary and John have fallen very much in love, but papa refuses to accept a deaf and dumb person for his son-in-law. The maiden now presumably falls dangerously ill and the family doctor, let into the plot, decrees that her lover must be brought to her. Hastily an anxious little party wait upon John, who is singing at the top of his voice. His song of joy comes to an abrupt end as the door opens, but he has been heard. How can he cover up the deception? Ah! the gramophone, and things pass on quite smoothly.

Mary again lends a hand and John is forced to shout "Oh!" A few minutes of feverish explanation follow, but happily all is taken in good part, and the lovers find themselves weighed down under the blessings of the family.

Passed by the British Board of Film Censors.

Released May 5th.

Code Word: "Legacy."

Length 1984 feet.

Price 4d. per foot.

in his youth he entertained a passing passion. Heedless of the old adage of playing with fire, he shows every sign of pleasure and straightway telephones his faithful servant, Jane, that he will not be home to dinner. Instead, he spends the afternoon in the company of Lizzie, who, ever ready for conquests, seeks to exercise her old influence over him. In this she is apparently successful.

At length the time comes for Eva's return, but the young wife, instead of meeting with the loving greeting she expects, finds her husband moody and wrapped up in his own thoughts. Only one construction can be placed upon his attitude—during her absence he has fallen into the toils of another woman.

The same day at the office, Johnson finds he cannot concentrate his thoughts on his work, which greatly suffers in consequence. A tap at the door startles him and in walks Jane. In her hand is a letter and this, from Eva, tells that the latter, fearing she cannot trust

in her husband's fidelity has gone to live with her parents. Instantly a wave of self-reproach sweeps over Johnson, and bitterly does he regret the day he saw Lizzie.

Grieving for her father, little Dorothy falls seriously ill. Faithful old Jane bears word of this to Johnson, and secretly arranges to bring the parent to his child. On the appointed night, Eva falls asleep, and while she rests, Johnson is admitted to the house and taken to the tiny cot.

Startled by the sudden noise, Eva awakens, and listening intently, hears sounds of a man in the next room. She searches for and finds a revolver, and creeping to the door, sees someone crouching over the cot. She fires and then, to her horrified ears comes the sound of her husband's voice raised in pain. Her resolutions forgotten, she flies to him. There can be but one ending—re-union, and when the two start life afresh it is with the bonds of love strengthened by trial and pain.

Passed by the British Board of Film Censors.

Released May 5th.

Length 1023 feet.

Code Word: "Dark."

Price 4d. per foot.

